

Insider George

I begynnelsen fanns Insider George som bar på ryktet om den oändliga smärta som uppstår då man frigör en berättelse. Alltså vågade han aldrig på egen hand.

Och Harry som bara hade ord om sig att göra ljusskimret så levande att de inblandades eter formligen frilöpte vardagens dagtingan och skapade det vi kallar verklighet.

Och slutligen den som blev till fader Laurus, vars anlete ständigt skiftade skepnad till dess att det slutligen stabiliserade sig till en garudas anlete. Han brukade framträda i en ständigt ruggande fjäderdräkt som en naturlig del i hans umgänge med måsarna.

Sedan vandrade de ut från markens sköten för att söka sig en författare. Och de fann honom. Och deras eftermälen tog sig en skapnad i denna text.

Då frambragtes det just det mellanrum som fordrades i skapelsen för att fader Laurus skulle få en sådan kontroll över vindhaven att de sände honom magiska faciliteter från fjärran horisonter. Dem drog han igenom eldens och blånadens obegripliga flöden mitt i mörkret under vågornas dån. I askan föds då den odödligas sfärens intertextuella utkomst.

Fader Laurus läser historien om Anettes försvinnande i ett smärtsamt långsamt tempo, som tvingar åhöraren till förhöjd uppmärksamhet.

Den absoluta scentystnaden inträffar först efter att fader Laurus anlete faller in som en flödande bubbla av morgonruset. Under tiden har de odödliga skissat upp kosmiska världar, som snabbt rusar förbi ens förmedvetna.

Samtidigt som ett högre skri frigörs börjar en flöjt få fader Laurus dervischkropp att snurra i varv efter varv. Varvid stora sjok av element frigör sig, virvlar upp och bildar en avgudastola omkring honom.

Ditt like fader Laurus finns ingen annan stans.

Nu står Insider George beredd att få de kosmiska 3D- printrarna att skriva historier som ingen vill veta av. Men fördelen är att berättelserna har en bestämd struktur så att man lätt kan koppla verkligheten förbi sig, varvid nyheten om Leifs död når mig.

Det förklarar varför George i samråd med fadern låter Leifs eterkropp bli medregissör. Därmed kan det inte ha någon betydelse att vi inte hann göra upp med varandra.

Eftersom han bara har rätt att använda de äldre verktygen i berättelseskapandet kan han bara till viss del utnyttja att varje episod i historien hakar in i varandra som exempelvis att en gran växer till en kontur för sig själv och en sky för en apelsinfärgad måne. I denna artificiella miljö är det bara att sätta sig under gran och låta fjärran händelser passera förbi på de frostnupna fälten.

Medan jag och Insider George kommer fram i ljust och gör våra grejor ser skönandarna till att växtligheten står kapprakt upp och låter mig känna av ett skälvande slag genom ryggraden bara jag försöker röra mig i landskapet utanför scen. Men min historia börjar först då jag distanseras från detta scenario. I andanom erinrar jag mig en barndom i en sjaskig landsortsstad där isande vindar drog genom gatorna som en naturlig del av tillvaron.

Harry, numera regissör, frågar visserligen inte efter att det finns förborgade hemligheter, som bara fader Laurus känner till. Jag och Leif kallades inte ens till förhör angående Anette, trots att vi vaknat utanför en festplats med blod på händerna och att hon var och förblev borta. Polisen tycktes inte ens ha fått reda på det. Sedan hör det kanske inte hit men det tog åtskilliga terapitimmar att stänga ute hennes astralkropp från

vardagen. Till min egen förvåning hade jag under tiden hunnit bli polis. Och när jag väl analyserade händelserna denna natt, var bara en slutsats möjlig. Leif hade bara hjälpt mig att förstöra bevisen. Men då omständigheterna var som mest påfrestande försvann han bara och jag hörde inte mer talas om honom. Troligen var han uttråkad av att jag påtog mig allt.

Det är således Harry som skapat det blåskimrande fältet och demarkationslinjerna mellan olika tidsnivåer där olika händelser kommer in i manuset. Plötsligen hörs en röst från närmsta buske.

– Duvan.

Eftersom situationen är helt förkonstlad känner man inte av paniken av att det är en flickröst som hånar mig trots att hon inte kan känna till detta namn. Det kom långt senare. Men det är ingen tvekan om vem det är. Om du Anette funnits här och nu hade du säkert hånskrattat åt vår förnedring.

Nu har den bakomliggande historien sprungit ifrån oss och rusar mot sin slut. Jag och vad som är Leif befinner oss numera i en urskog. Den verkar som en hallucinogen drog. Ju längre man vistas i den blir varje ögonblick som en filmsekvens, där man har begränsad tid att agera. Jag förstår inte hur det går till men på något sätt tycks två verkligheter ha fallit samman till en. Vi är åter två män som försöker få en hållbar sanning.

Nästa överraskning är en ren chock. Högt över tallarna vilar något ofullgånget, som påminner om Anette men ändå inte och framför mig i skogen fanns något som påminner om en grav. Först nu framträder Leif för han vet att han har bundit mig till sin berättelse.

– Se henne ropar han plötsligt med en teatralisk fingertoppsfälig gest. Högt ovanför oss tänds åter den otydliga bilden av en flicka, som tycks uttrycka mycket mer än vad bildverkan kan erbjuda. Vad Leif lyckats få fram kallades av mina poliskollegor för en verksamhetskuliss; men hur man skapar den är jag inte människa att förstå. Men allt väsentligt förklaras på ett utmärkt sätt häri beroende på att händelserna rör sig som på film.

– Nu när jag har försonats med mitt öde, är hon en del av morgonen för mig, hör man hans avlägsna stämma, som om han gått ur bild. Tag nu hand om det som är ditt.

Framför mig... i yttersta förtvivlan ... ett plågat ansikte flyter upp över hela synfältet ... jag badar i blod... Leif hinner inte fram... och när han drar ned mig hörs ett fasansfullt gurglande ljud... som övergår i ett högt förtvivlat skri... och Anettes andning stannar för gott.

Vad Leif också är berömd för är sitt djävulska skratt då han är trängd. Det tycks börja någonstans i magen och tycks gå rundgång i svalget och få ny kraft då det slår mot luftgardinen i ett sällsamt eggande eko.

I bakruset av det sista som jag får uppleva hör jag fader Laurus´ menande skratt som om han fick behandla mig som han ville.

Vem försöker du övertyga? Jag är ju helt hjälplös. Annars skulle du verkligen ha fått besked. Du var ju den ende som hade nytta av hennes död sedan hon bevisade för alla övriga att du aldrig funnits. Kanske är även historien om Anette också en illusion för Harry och Insider George ger mig nedlåtande blickar.

Jag heter Rolf och är magiskt seende.